

Szegedi Kovács György

Keresztelő

*"s megforduló szemük kacsintva néz szét
kődébe csalfán csillogó eszköznek"
(Kosztolányi)*

Az éjjel jól berúgtunk
valami égi úrral.
Nótáztunk esthosszat
a kesergősebbekből, s
ki tudja miért, összekaptunk,
vertük egymást kutyául,
majd Asztaltársam egy
mozdulattal kirántotta forgómat,
s már nem is az ájult részesség,
mintha milliók és milliók
döngölnék földbe Istenüket
a mindenség hajnalán,
- mindig is hajnalban
zajlottak a világ
nagy történései -
mert mégis áldássá lett
a maradandó károsodás,
s a rámdőlt lajtorjába kapaszkodva
csak bambultam a semmibe,
mint elítéltek
a rácsos ablaknál,
pedig örülnöm kellett volna az új névnek,
s Vendégem, az ölelések öleléséből
szétfeszítettén felkiáltott:
Főúr, én fizetek!

Azon kaptam magam

(Szopori Nagy Lajosnak ajánlom)

Fojtó szorongás
a kilincs után nyúlni.
Pedig odaát béke adatik majd;
a feketegyémánt-hajú léte,
és én ügyet sem vetek rá.
A magam Pazar futásai,
az én mutatós aktom,
az Úr tentás-tolla a hátamban.

Bizony hátra fordulnék,
hogy eláruljam forrásom titkát,
hogy elinduljanak velünk a hegyek
új napot karcolni...

Amikor magadra hagytalak
már jóval messzebb érve
azon kaptam magam,
még mindig mosolygok,
s körülöttem
vannak emberek is.